

Ten, girioj širdžių, vienaragai klando laisvai,
po cukraus vatos debesėliais – jų jauktis namai.

Jie magiškoj žemėje stypi Saldžiųjų Svajų,
kur uolos minkštutės ir purios, pakvėpusios braškų kremu.

Nevalgo jie košių, špinatų, kaip dera pas mus,
o pusryčiams gauna sausainių ir kerta skanius pyragus.

Stebuldy tai žemė! Ledai ir saldainiai išvien,
todėl vienaragai linksmi ir laimingi – kasdien!

Bet kartą... štai tokią džiaugsmingą ir spindinčią dieną
žiti – mažas drąsus vienaragis ten klaidžioja vienas.

Iš kur atsirado jis? Niekas gerai ir nežino –
iš pumpuro rožės, o gal iš padėto kiaušinio?

Kiaušinis? Palauk. Kas per žinios?

Vienaragiai juos dėdą? Juk nieks supratimo neturi.
O gal magas ištraukė mažylį iš savo kepurės?

Nesvarbu...

Jis buvo toks mielas! Kai laigė ir žaidė žvairai,
juo džiaugėsi šeimyna, iš laimės švytėjo tėvai.

Nuo rago iki uodegos, nuo galvos iki kojų –
miliausias, pukuotas, tėvai apie tokį svajoto!

Bet... vos tik paaugo šiek tiek, jis tapo paniuręs gana:
Gal jautės ne vietoje? Gal ne laiku? Nežinia...
Mažai tekalbėjo, tik kartais atšaudavo:

NE!

Galvojo, šis žodis jam veikia
kaip magiškos kortos:

NE!

voniai,

NE!

maistui,

NE!

mokšui ir netgi

NE!

sportui.

Sakydavo NE taip dažnai, kad tetai paklšo net mintį:
- Ne vieNA-, o vieNERagiu tave reiktų vadinti!